

Sygn. akt VIII C 298/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

02 września 2016

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VIII. Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agata Cieśla

Protokolant Anna Dobrowolska

po rozpoznaniu na rozprawie 02 września 2016 we Wrocławiu

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. Ł. na rzecz strony powodowej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 256,91 zł (dwieście pięćdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 28 października 2015 do dnia zapłaty;

II. oddała dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 105 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 298/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 28 października 2015 do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI. Wydział Cywilny strona powodowa Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanego M. Ł. kwoty 513,81 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a ponadto kosztów sądowych w kwocie 30 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł. W uzasadnieniu podała, iż strony związane były umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzoną polisą numer (...). Z tego tytułu pozwany zobowiązany był do zapłaty składki w wysokości dochodzonej pozwem. Wezwanie pozwanego do uregulowania należności pozostało bez odpowiedzi (k. 3-5).

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, postanowieniem z 23 listopada 2015 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI. Wydział Cywilny (sygn. akt VI Nc-e 2126573/15) przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu (k. 6).

Pismem z 24 marca 2016 strona powodowa wskazała, że na dochodzoną od pozwanego należność składa się kwota 384 zł tytułem składki obliczonej proporcjonalnie do okresu przez jaki pozwany był posiadaczem ubezpieczonego pojazdu, powiększona o kwotę skapitalizowanych odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po dacie płatności składki, tj. od 24 listopada 2012 do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu (k. 12-29).

W odpowiedzi na pozew pozwany M. Ł. wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia należności dochodzonej przez stronę powodową (k. 37).

Strona powodowa, pismem z 11 lipca 2016, wskazała na niezasadność podnoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, albowiem jej roszczenie stało się wymagalne 23 listopada 2012. W związku z tym, że ulega ono przedawnieniu z upływem lat trzech wniesienie pozwu 28 października 2015 spowodowało, że bieg terminu przedawnienia został przerwany, a w konsekwencji termin do dochodzenia roszczenia został zachowany (k. 41).

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia:

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. 24 lutego 2012 zawarła z R. M. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych dla pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Ochrona ubezpieczeniowa trwała od 26 lutego 2012 do 25 lutego 2013.

Kwota składki wynosiła 768 zł, a jej płatność została rozłożona na cztery równe raty po 192 zł z terminami płatności na: 02 marca 2012, 25 maja 2012, 24 sierpnia 2012 i 23 listopada 2012.

(**dowód:** polisa nr (...) k. 28)

24 lipca 2012 R. M. zawarł z pozwanym M. Ł. umowę sprzedaży samochodu objętego umową ubezpieczenia.

Pozwany M. Ł. nie wypowiedział zawartej przez R. M. umowy ubezpieczenia nabytego pojazdu.

W związku z nabyciem przez pozwanego pojazdu zobowiązany był on do zapłaty trzeciej i czwartej raty składki, płatnych odpowiednio w terminach do 24 sierpnia 2012 i 23 listopada 2012.

(**dowód:** umowa ubezpieczenie samochodu - polisa z 24 lipca 2012 k. 29)

Pozwany nie uregulował należnej kwoty składek.

okoliczność bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie strony powodowej zasługiwało na uwzględnienie w części.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o przedłożone dokumenty w postaci polisy o numerze (...) oraz umowy sprzedaży pojazdu z 24 lipca 2012, których rzetelność i prawdziwość nie budziły wątpliwości, a nadto ich treść nie została w toku procesu zakwestionowana przez pozwanego.

Bezspornym w sprawie był fakt związania stron umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z 24 lutego 2012 oraz fakt udzielenia ochrony ubezpieczeniowej przez stronę powodową w okresie od 26 lutego 2012 do 25 lutego 2013. Wysokość składki ubezpieczeniowej oraz okoliczność braku jej zapłaty w wymaganym terminie również nie były przedmiotem sporu. Pozwany kwestionował natomiast możliwość dochodzenia roszczenia przez stronę powodową na drodze sądowej, albowiem według niego, roszczenie objęte pozwem uległo przedawnieniu.

Podstawę prawną żądania strony powodowej stanowił przepis art. 805 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Należy przytoczyć również dyspozycję art. 31 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 16 lipca 2003 r.), w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy sprzedaży pojazdu, zgodnie z którą w razie zbycia pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na nabywcę pojazdu przechodzą prawa i obowiązki zbywcy wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia ulega

rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że nabywca wypowiedział ją przed upływem 30 dni od dnia nabycia pojazdu mechanicznego. W przypadku wypowiedzenia umowy, rozwiązuje się ona z upływem 30 dni następujących po dniu nabycia pojazdu mechanicznego.

Bezsporne jest, iż pozwany nabywca pojazdu nie wypowiedział umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, którą w chwili sprzedaży był objęty nabyty przez niego samochód, konsekwencją czego, na mocy powołanej regulacji art. 31 ust. 1 cytowanej ustawy, na pozwanego przeszły prawa i obowiązki zbywcy wynikające z tej umowy.

Pozwany M. Ł. był więc zobowiązany do zapłaty składki z tytułu umowy OC w wysokości i w terminach określonych w umowie ubezpieczenia z 24 lutego 2012, zawartej przez stronę powodową z poprzednim właścicielem pojazdu. Innymi słowy trzecią ratę składki w wysokości 192 zł pozwany powinien uiścić do 24 sierpnia 2012, z kolei czwarta rata w wysokości 192 zł powinna zostać zapłacona przez pozwanego do 23 listopada 2012.

Przechodząc do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, przytoczyć należy normę art. 819 § 1 k.c., zgodnie z którym roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech.

Z kolei art. 120 § 1 k.c., stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Bieg przedawnienia roszczeń o zaniechanie rozpoczyna się od dnia, w którym ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, nie zastosował się do treści roszczenia (§ 2).

Bieg przedawnienia roszczenia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpatrywania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 ust. 1 k.c.). Po przerwaniu biegu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Po analizie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego Sąd uznał zarzut pozwanego za uzasadniony w części.

Mianowicie, w związku z trzyletnim terminem przedawnienia roszczeń wynikających z umowy ubezpieczenia, należność z tytułu trzeciej raty składki w kwocie 192 zł płatna do 24 sierpnia 2012, uległa przedawnieniu z upływem trzech lat od tej daty, czyli jeszcze przed złożeniem pozwu przez stronę powodową, co miało miejsce 28 października 2015. Zauważyć należy, że strona powodowa bezzasadnie kwoty obu rat składki (3 i 4 raty) potraktowała jako świadczenie, którego wymagalność nastąpiła w tym samym dniu, to jest 24 listopada 2012, to jest w dacie wymagalności ostatniej – czwartej raty.

W związku z tym roszczenie strony powodowej w zakresie żądania zapłaty tytułem trzeciej raty składki kwoty 192 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami ustawowymi w wysokości 64,91 zł, podlegało oddaleniu, co znalazło swój wyraz z punkcie II. sentencji wyroku.

Sąd uwzględnił natomiast roszczenie strony powodowej co do zapłaty czwartej raty składki OC w kwocie 192 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami ustawowymi liczonymi od 24 listopada 2012 do 27 października 2015 w kwocie 64,91 zł, co łącznie dało sumę 256,91 zł, albowiem wniesienie pozwu 28 października 2015 przerwało bieg terminu przedawnienia co do tej należności.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty Sąd oparł na treści art. 481 k.c., z którego wynika, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W oparciu o powyższe Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od 28 października 2015 do dnia zapłaty.

W tym stanie faktycznym i prawnym orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu zawarte w punkcie III. sentencji wyroku Sąd oparł na treści art. 100 zd. 1. k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Mając na uwadze, iż strona powodowa wygrała sprawę w 50 %, ponosząc koszty postępowania w łącznej wysokości 210 zł (30 zł tytułem opłaty od pozwu i 180 zł kosztów zastępstwa procesowego, stanowiącego stawkę minimalną wynagrodzenia radcy prawnego, ustalonego na podstawie § 6 pkt 1 zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), Sąd, stosując dyspozycję cytowanego wyżej przepisu zasądził od pozwanego na jej rzecz kwotę 105 zł ($50\% \times 210 \text{ zł} = 105 \text{ zł}$) tytułem kosztów procesu.